A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített harmadik tanács)

2024. július 10.*

„Gazdaság- és monetáris politika – Bankunió – Hitelintézetek és bizonyos befektetési vállalkozások egységes szanálási mechanizmusa [ESZM] – 806/2014/EU rendelet – A szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény – Az ESZT arra vonatkozó határozata, hogy nem biztosít mentesülést – Az ESZT fellebbviteli testületéhez benyújtott fellebbezés – Elutasítás – A szavatolótőke gyors átadása akadályának hiányára vonatkozó feltétel – Az ESZT mérlegelési mozgástere – Jogbiztonság – Indokolási kötelezettség”

A T-540/22. sz. ügyben,

a **Francia Köztársaság** (képviselik: T. Stéhelin, E. Timmermans és B. Travard, meghatalmazotti minőségben)

felperes

a **Egységes Szanálási Testület (ESZT)** (képviselik: H. Ehlers, M. Fernández Rupérez és L. Forestier, meghatalmazotti minőségben, segítőik: H.-G. Kamann és F. Louis ügyvédek)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács),

tagjai: F. Schalin elnök, P. Škvařilová-Pelzl, I. Nõmm (előadó), G. Steinfatt és D. Kukovec bírák,

hivatalvezető: L. Ramette tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2023. november 14-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetében a Francia Köztársaság az Egységes Szanálási Testület (ESZT) fellebbviteli testületének 2022. június 8-i 3/2021. sz. határozatának megsemmisítését kéri, amely elutasította a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény meghatározásáról szóló, 2021. november 4-i SRB/EES/2021/44 határozat (a továbbiakban: megtámadott határozat) ellen benyújtott fellebbezését.

A jogvita előzményei

2 2020. november 6-án egy bankcsoport (a továbbiakban: érintett bankcsoport) kérelmet nyújtott be az egyik leányvállalata tekintetében a 2019. május 20-i (EU) 2019/877 európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2019. L 150., 226. o.; helyesbítés: HL 2019. L 234., 31. o.) módosított, a hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. július 15-i 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 225., 1. o.) 12 g. cikke alapján egyedi alapon alkalmazott, a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény (a továbbiakban: MREL) alóli, az említett rendelet 12h. cikkének (1) bekezdése szerinti mentesülés iránt a 2020. évi szanálási tervezési ciklus tekintetében.

3 A szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény meghatározásáról szóló, 2021. november 4-i SRB/EES/2021/44 határozatával az ESZT nem adott helyt az érintett bankcsoport egyik leányvállalata mentesülés iránti kérelmének.

4 2021. december 21-én a Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (ACPR) (felügyeleti és szanálási hatóság, Franciaország; a továbbiakban: a fellebbviteli testület előtti fellebbező) fellebbezést nyújtott be az SRB/EES/2021/44 határozat ellen az ESZT fellebbviteli testületéhez.

5 2022. június 8-án a fellebbviteli testület a megtámadott határozattal elutasította a fellebbező fellebbviteli testület előtti fellebbezését.

A felek kérelmei

6 A Törvényszék Hivatalához 2022. szeptember 2-án benyújtott keresetlevelével a Francia Köztársaság előterjesztette a jelen keresetet.

7 A Francia Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– az ESZT-t kötelezze a költségek viselésére.

8 A Törvényszék Hivatalához 2022. szeptember 2-án benyújtott külön beadványában a Francia Köztársaság a Törvényszék eljárási szabályzatának 88. és 89. cikke alapján azt kérte a Törvényszéktől, hogy hozzon pervezető intézkedést, amely abban áll, hogy az ESZT-t az MREL-re vonatkozó belső kézikönyvének benyújtására hívja fel.

9 Az ESZT lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a Francia Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

10 Keresetének alátámasztása érdekében a Francia Köztársaság három jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a 806/2014 rendelet 12h. cikkének téves értelmezésére és alkalmazására, valamint „az ESZT mérlegelési jogkörének túllépésére”, a másodikat a jogbiztonság elvének megsértésére, a harmadikat pedig az indokolási kötelezettség megsértésére alapítja.

Az első, a 806/2014 rendelet 12h. cikkének téves értelmezésére és alkalmazására, valamint „az ESZT mérlegelési jogkörének túllépésére” alapított jogalapról

11 Az első jogalap keretében a Francia Köztársaság azt állítja, hogy a fellebbviteli testület tévesen hagyta jóvá a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdése c) pontjának ESZT általi értelmezését és alkalmazását, mivel az lényegében ahhoz vezet, hogy „főszabály szerint” konkrét garancia nyújtását követelik meg, és „kivételként” biztosítják az ilyen követelménytől való eltérés lehetőségét. Azt rója fel az említett testületnek, hogy az nem törekedett annak meghatározására, hogy a jelen ügyben az ESZT megalapozottan követelt-e ilyen garanciát.

12 Ezen első jogalap két részből áll, amelyek közül az első a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdése c) pontjának téves értelmezésén és alkalmazásán, a második pedig azon alapul, hogy az ESZT túllépte a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti mérlegelési jogkörét.

A 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdése c) pontjának téves értelmezésére és alkalmazására alapított, első részről

13 Az első jogalap első része keretében a Francia Köztársaság azt állítja, hogy az ESZT a 806/2014 rendelet 12h. cikkének (1) bekezdése szerinti mentesülés iránti kérelem vizsgálata keretében tévesen követelt „főszabály szerint” külön garanciát a szanálás alá vonható szervezet és leányvállalata között annak megállapításához, hogy az említett rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontjában előírt feltétel teljesült. Arra hivatkozik, hogy kellően meggyőző egybehangzó valószínűsítő körülmények együttese állt fenn, amelyet a fellebbező a fellebbviteli testület előtt bizonyított, és amely bizonyítja, hogy a konkrét garanciára vonatkozó követelménnyel az ESZT nem szorítkozott a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontjában előírt feltétel értelmezésére és alkalmazására, hanem valójában az Európai Unió jogának más, azonos szintű, a jelen ügyben nem alkalmazandó jogszabályaiban előírt kritériumot alkalmazott.

14 Az ESZT vitatja a Francia Köztársaság érvelését.

15 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy annak elkerülése érdekében, hogy a banki szervezetek oly módon strukturálják kötelezettségeiket, amely korlátozza a hitelezői feltőkésítési eszköz hatékonyságát, és hogy ezáltal védje az ügyfelek betéteit tömeges veszteségek esetén, az uniós

jogalkotó arra kötelezte a bankokat, hogy folyamatosan tartsák tiszteletben az MREL-t. Ezt a szervezet összes kötelezettségének és szavatolótőkéjének százalékában kell kifejezni. Azt is hangsúlyozni kell, hogy a 806/2014 rendelet 12 g. cikke MREL-t ír elő olyan szervezetek, a jelen esetben a bankcsoport leányvállalatai számára, amelyek maguk nem szanálás alá vonható szervezetek (a továbbiakban: belső MREL).

16 A belső MREL kétféleképpen teljesíthető. Először is a leányvállalat kötelezettségvállalásokat tehet a szanálás alá vonható szervezet, a jelen esetben az érintett bankcsoport anyavállalata javára, például kötvények formájában. Másodszor, az említett anyavállalat a leányvállalata belső MREL-jének olyan garanciával is eleget tehet, amely megfelel a 806/2014 rendelet 12 g. cikkének (3) bekezdésében felsorolt több kumulatív feltételnek.

17 A 806/2014 rendelet 12h. cikkének (1) bekezdése lehetővé teszi a belső MREL leányvállalatainak mentesítését három kumulatív feltétel teljesülése esetén. Az e rendelkezés c) pontjában szereplő feltétel azt írja elő, hogy „[ne legyen] vagy előreláthatólag [ne merüljön fel] érdemi, gyakorlati vagy jogi akadálya annak, hogy a szanálás alá vonható szervezet haladéktalanul szavatolótőkét adjon át vagy kötelezettségeket fizessen vissza a leányvállalatnak, amellyel kapcsolatban a 21. cikk (3) bekezdésének megfelelő megállapításra került sor, különösen, ha a szanálás alá vonható szervezettel kapcsolatban szanálási intézkedést hoztak”.

18 Arra is emlékeztetni kell, hogy a 806/2014 rendelet 12h. cikkének (1) bekezdésében szereplő azon megjegyzés, amely szerint „[az ESZT] eltekinthet a 12 g. cikk alkalmazásától a valamely részt vevő tagállamban székhellyel rendelkező szanálás alá vonható szervezet leányvállalata esetében”, amennyiben az említett rendelkezésben felsorolt három feltétel teljesül, szükségszerűen magában foglalja, hogy e rendelkezés részben az ESZT-hez kapcsolódó hatáskört ír elő, részben pedig diszkrecionális jogkört ruház rá (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2018. július 13-i Banque postale kontra EKB ítélet, T-733/16, EU:T:2018:477, 39. pont).

19 Az első szakaszban az ESZT megvizsgálja, hogy a 806/2014 rendelet 12h. cikkének (1) bekezdésében szereplő három feltétel teljesül-e. Amennyiben ezek a feltételek nem teljesülnek, nem jogosult mentességet adni az MREL alól. Ez esetben mérlegelést nem engedő hatáskörben van, és el kell utasítania a mentesítés iránti kérelmet.

20 Amennyiben a 806/2014 rendelet 12h. cikkének (1) bekezdésében foglalt három feltétel teljesül, a második lépésre következik. Ebben az esetben ugyanis az ESZT „megadhatja” az MREL alóli mentesülést. Arról a lehetőségről van tehát szó, amely szükségképpen magában foglalja az ESZT azon jogkörét, hogy mentesítést adjon, vagy sem. Ennélfogva e tekintetben diszkrecionális jogkörrel rendelkezik (lásd ebben az értelemben: 2018. július 13-i Banque postale kontra EKB ítélet, T-733/16, EU:T:2018:477, 41. pont).

21 A megtámadott határozatban a fellebbviteli testület lényegében úgy ítélte meg, hogy az ESZT nem alkalmazta tévesen a jogot a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdése c) pontjának értelmezése során. A fellebbviteli testület ugyanis cáfolja, hogy az ESZT által annak meghatározása érdekében követett megközelítés, hogy a mentességet kérő bankcsoport megfelel-e a fent említett rendelkezésben előírt feltételnek, „főszabály szerint” különleges garancia nyújtását követelné meg, és „kivételként” fogadta volna el az e követelménytől való eltérés lehetőségét.

22 Annak meghatározása érdekében, hogy a fellebbviteli testület tévesen alkalmazta-e a jogot, amikor megvizsgálta a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontjában szereplő feltétel ESZT által az érintett bankcsoport mentesítés iránti kérelme keretében végzett vizsgálatát, e rendelkezést kell értelmezni.

23 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak kifejezéseit és az általa követett célokat kell figyelembe venni, hanem a szövegkörnyezetét, valamint az uniós jogi rendelkezések összességét is (lásd: 2019. július 8-i Bizottság kontra Belgium ítélet [EUMSZ 260. cikk, (3) bekezdés – Szélessávú hálózat], C-543/17, EU:C:2019:573, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. október 24-i Liaño Reig kontra ESZT végzés, T-557/17, nem tették közzé, EU:T:2019:771, 59. pont).

24 Először is, ami a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdése c) pontjának szó szerinti értelmezését illeti, meg kell állapítani, hogy e rendelkezés azon feltétel előírására szorítkozik, amely szerint „[ne legyen] vagy előreláthatólag [ne merüljön fel] érdemi, gyakorlati vagy jogi akadálya annak, hogy a szanálás alá vonható szervezet haladéktalanul szavatolótőkét adjon át vagy kötelezettségeket fizessen vissza a leányvállalatnak”.

25 Így a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontja nem írja elő annak lehetőségét, hogy külön garanciát írjanak elő annak érdekében, hogy teljesüljön a szavatolótőke gyors átadásának vagy a kötelezettségek gyors visszafizetésének érdemi, gyakorlati vagy jogi akadályának hiányára vonatkozó feltétel (a továbbiakban: a szavatolótőke gyors átadásának akadálya), és nem tartalmaz olyan utalást sem, amely megtiltaná az ESZT számára, hogy e tekintetben külön garanciát követeljen.

26 E körülmények között a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdése c) pontjának vizsgálatát ugyanezen rendelet 12h. cikkének rendszertani és teleologikus értelmezésével kell folytatni annak meghatározása érdekében, hogy e rendelkezés lehetővé teszi-e az ESZT számára, hogy különleges garanciát követeljen meg ahhoz, hogy teljesüljön az említett rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontjában szereplő feltétel, és hogy az érintett leányvállalat mentesülhessen a belső MREL alól.

27 Másodszor, a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének rendszertani értelmezése egyrészt az említett rendelet előkészítő munkálatainak, másrészt pedig ugyanezen, egészében vizsgált rendelet egyéb rendelkezéseivel, valamint más uniós jogi aktusok rendelkezéseivel való kapcsolatának vizsgálatából áll.

28 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 806/2014 rendelet 12h. cikkét a 2019/877 rendelet illesztette be.

29 A 2019/877 rendelet előkészítő munkálataiból – vagyis a 806/2014 rendeletnek a hitelintézetek és befektetési vállalkozások feltőkésítési veszteségviselő képessége tekintetében történő módosításáról szóló, 2016. november 23-i COM(2016) 851 final európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslat előkészítő anyagaiból – kitűnik, hogy a módosítások következő két típusa ugyanazon jogalkotási csomag részét képezi. Egyrészt a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 68. o.; HL 2013. L 321., 6. o.) tekintetében javasolt módosításokról van szó, amelyek célja a teljes veszteségviselő képességre (TLAC) vonatkozó standard minimumkövetelményének beépítése, nevezetesen 2015. november 15-én és 16-án Antalyában (Törökország) tartott G20 csúcstalálkozó által elfogadott standardé, amelynek

célja annak biztosítása, hogy a globális rendszerszinten jelentős bankok rendelkezzenek a szanálás esetén szükséges veszteségviselési és feltőkésítési képességgel. Másrészt a 806/2014 rendelet tekintetében javasolt módosításokról van szó, amelyek eseti alapon további kötelezettségeket írnak elő a rendszerszinten jelentős bankok számára, valamint a bankunióban letelepedett bankokra vonatkozó általános követelményeket.

30 A 806/2014 rendelet módosítására irányuló javaslatokat illetően az előkészítő munkálatok rámutatnak arra, hogy a 12 g. és a 12h. cikkek (amelyek a 806/2014 rendelet 12f. és 12 g. cikkei lettek) az MREL alkalmazási szintjére vonatkoznak, és hogy a szanálás alá vonható szervezeteknek minősülő intézmények tekintetében az MREL a szanálás alá vonható csoport szintjén alkalmazandó. Az említett előkészítő munkálatok azt is hangsúlyozzák, hogy a javaslatok bevezetik a „belső MREL” fogalmát a TLAC-standard által bevezetett hasonló fogalommal összhangban, és hogy ez azt jelenti, hogy a szanálás alá vonható csoport többi szervezetének, amelyek maguk nem szanálás alá vonható szervezetek, szanálási csoporton belül elfogadható hitelviszonyt megtestesítő instrumentumokat kell kibocsátaniuk, és hogy ezeket az instrumentumokat a szanálás alá vonható szervezeteknek kell megvásárolniuk. A javaslatok azt is pontosítják, hogy a belső MREL bizonyos feltételek mellett helyettesíthető a szanálás alá vonható szervezet által a szanálás alá vonható csoport többi szervezetének nyújtott biztosítékokkal fedezett garanciákkal.

31 Ugyanezen előkészítő munkálatokból az is kitűnik, hogy a 12i. cikk (amely a 806/2014 rendelet 12h. cikke lett) pontosítja, hogy bizonyos feltételek mellett az ESZT feloldhatja a leányvállalat belső MREL-jét, ha mind a leányvállalat, mind az anyavállalat ugyanabban a részt vevő tagállamban rendelkezik székhellyel.

32 Így a garancia követelményére való hivatkozás csak a 806/2014 rendelet jövőbeli 12 g. cikkét illetően kerül említésre egyértelműen, amely az „olyan szervezetek esetében [való alkalmazásra vonatkozik], melyek maguk nem szanálás alá vonható szervezetek”. Az említett rendeletnek a belső MREL alóli mentesítés lehetőségére vonatkozó jövőbeli 12h. cikkével kapcsolatos viták nem vonatkoztak arra az eshetőségre, hogy ebben az összefüggésben garanciát követelhetnek-e.

33 Ami a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének a 806/2014 rendelet többi rendelkezésével összességében vagy más uniós jogi aktusok rendelkezéseivel való kapcsolatát illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a 806/2014 rendelet (83) preambulumbekezdése előírja, hogy „[a]nnak elkerülése érdekében, hogy a szervezetek a hitelezői feltőkésítési eszköz hatékonyságát akadályozó módon strukturálják kötelezettségeiket, indokolt előírni, hogy a szervezetek minden esetben megfeleljenek a – hitelezői feltőkésítési eszközbe bevonható, a szervezet teljes kötelezettségállományának százalékában kifejezett – [MREL-re] vonatkozó minimumkövetelménynek”.

34 Ami a 2019/877 rendeletet illeti, annak (19) preambulumbekezdése kimondja, hogy „[az ESZT] számára lehetővé kell tenni, hogy ha mind a szanálás alá vonható szervezet vagy anyaintézmény, mind pedig annak leányvállalatai ugyanabban a tagállamban letelepedettek és ugyanannak a szanálás alá vonható csoportnak a részei, eltekintsen a szanálás alá vonható szervezetnek nem minősülő leányvállalatokra vonatkozó MREL alkalmazásától, vagy engedélyezze a számukra, hogy az anyaintézmény és leányvállalatai közötti olyan fedezett garanciák révén feleljenek meg az MREL-nek, amelyek akkor hívhatók le, ha a leírható, illetve átalakítható kötelezettségek leírását vagy átalakítását lehetővé tevő feltételekkel megegyező időbeli ütemezési feltételek teljesülnek”, valamint hogy „[a] garanciát magas likviditású és minimális piaci és hitelkockázattal rendelkező biztosítéknak kell fedeznie”.

35 A 2019/877 rendelet (19) preambulumbekezdése lényegében előrevetíti a 806/2014 rendelet új 12 g. és 12h. cikkének tartalmát.

36 A 806/2014 rendelet 12 g. cikkének (3) bekezdése ugyanis előírja, hogy az ESZT engedélyezheti, hogy azok a szervezetek, amelyek maguk nem szanálási szervezetek, olyan garancia révén feleljenek meg a velük szemben érvényes belső MREL-nek, amelynek kilenc kumulatív feltételnek kell megfelelnie. Különösen az szükséges, hogy a garanciát olyan biztosíték fedezze, amely összegének legalább 50%-át teszi ki. Amint az a fenti 34. pontból következik, ez azt jelenti, hogy az anyavállalatnak az említett garancia alátámasztása érdekében valójában előre el kell helyeznie likvid eszközeit.

37 Ami a 806/2014 rendelet 12h. cikkének (1) bekezdését illeti, az – amint arra a fenti 17. pont emlékeztetett – előírja annak lehetőségét, hogy a leányvállalat mentesüljön a belső MREL alól, amennyiben teljesülnek az e rendelkezésben szereplő feltételek, köztük a szavatolótőke gyors átadása akadályának hiányára alapított feltétel.

38 Emlékeztetni kell arra is, hogy a 2019/877 rendelet (2) preambulumbekezdésének utolsó mondata hangsúlyozza, hogy „[a]z e rendelettel módosított 806/2014[…] rendeletnek az intézmények a szervek veszteségviselő és feltőkésítési képességére vonatkozórendelkezéseit az 575/2013[…] rendelet és a 2013/36/EU […] irányelv és a 2014/59/EU irányelv rendelkezéseivel egységes módon kell alkalmazni”. Meg kell állapítani, hogy a 806/2014 rendelet 12h. cikkéhez hasonló rendelkezés szerepel a hitelintézetek és a befektetési vállalkozások veszteségviselő és feltőkésítési képessége tekintetében a 2014/59/EU irányelv, valamint a 98/26/EK irányelv módosításáról szóló, 2019. május 20-i (EU) 2019/879 európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2019. L 150., 296. o.; helyesbítés: HL 2020. L 283., 2. o.) módosított, a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvben (HL 2014. L 173., 190. o.; helyesbítések: HL 2019. L 165., 129. o.; HL 2021. L 104., 55. o.).

39 A 2014/59 irányelv 45f. cikke (3) bekezdésének c) pontja ugyanis akkor írja elő a leányvállalat mentesítésének lehetőségét, ha jogilag vagy ténylegesen nincs érdemi, gyakorlati vagy jogi akadálya a szavatolótőke szanálás alá vonható szervezet által a leányvállalat részére történő gyors átadásának vagy a kötelezettségek szanálás alá vonható szervezet általi gyors visszafizetésének.

40 Ugyanakkor a 806/2014 rendelettől eltérően a 2014/59 irányelv 45f. cikkének (3) bekezdése kifejezetten előír egy további, a szavatolótőke gyors átadását gátló akadály hiányára vonatkozótól eltérő feltételt, vagyis az anyavállalat által a leányvállalata javára nyújtott garancia feltételét. Közelebbről, a 2014/59 irányelv 45f. cikke (3) bekezdésének d) pontja előírja, hogy „a szanálás alá vonható szervezet az illetékes hatóság számára kielégítően bizonyította a leányvállalat prudens irányítását, és az illetékes hatóság jóváhagyásával kijelentette, hogy garanciát vállal a leányvállalat által vállalt kötelezettségekre”. Azt is előírja, hogy ez utóbbi feltétel nem érvényesül, ha a leányvállalat kockázatai nem jelentős mértékűek. Ily módon, kivéve ha a kockázatok nem jelentős mértékűek, e további feltételnek fenn kell állnia ahhoz, hogy az ESZT gyakorolhassa a mentesítés megadására vagy elutasítására vonatkozó diszkrecionális jogkörét. Meg kell állapítani, hogy ilyen feltétel nem szerepel a 806/2014 rendelet 12h. cikkének (1) bekezdésében.

41 Így a rendszertani értelmezésből kitűnik, hogy a biztosítékkal fedezett garanciák anyavállalat és leányvállalatai közötti fennállásának követelményét a 806/2014 rendelet 12 g. cikke csak a belső MREL-nek való megfelelés eszközeként írja elő, és hogy a garancia feltétele a mentességgel összefüggésben nem szerepel ugyanezen rendelet 12h. cikkének (1) bekezdésében, ellentétben azzal, amit a jogalkotó a szintén a szanálás területére vonatkozóan elfogadott 2014/59 irányelvben írt elő.

42 Ebben a szakaszban a fenti körülményekből az következik, hogy a 806/2014 rendelet 12h. cikkének (1) bekezdése szerinti mentesség megszerzésének lehetősége semmilyen módon nem függhet az ugyanezen rendelet 12 g. cikkének (3) bekezdésében előírthoz hasonló biztosítékkal fedezett garancia követelményétől. Az ezzel ellentétes megközelítés azt jelentené, hogy a 806/2014 rendelet említett 12h. cikkének (1) bekezdése elveszítené hatékony érvényesülését, és így e rendelkezés nyilvánvaló megsértésének minősülne.

43 Ezzel szemben a fenti megfontolások nem teszik lehetővé a Francia Köztársaság azon állításának alátámasztását, amely szerint az ESZT a mentesség iránti kérelem vizsgálata keretében nem követelhet „semmilyen garanciát”. A fenti rendszertani értelmezésből ugyanis nem vonható le az a következtetés, hogy a garancia említésének hiánya a belső MREL alóli mentesülés iránti (vagyis a 806/2014 rendelet 12h. cikkének (1) bekezdése szerinti) kérelem vizsgálatára vonatkozó rendelkezésben *ipso iure* megakadályozza az ESZT-t abban, hogy az említett vizsgálat keretében ilyen típusú követelményt írjon elő. Noha az ESZT köteles elutasítani a mentesség iránti kérelmet, ha a 806/2014 rendelet 12h. cikkének (1) bekezdésében előírt kumulatív feltételek egyike nem teljesül, bizonyos mérlegelési mozgástérrel rendelkezik annak meghatározását illetően, hogy milyen körülmények között teljesül e feltételek közül a harmadik, amely a szavatolótőke gyors átadása akadályának hiányára vonatkozik. Ennélfogva nem kizárt, hogy figyelemmel arra a mozgástérre, amellyel a fent említett cikkben szereplő harmadik feltétel értékelése tekintetében rendelkezik, megalapozottan ír elő – a 806/2014 rendelet 12 g. cikkének (3) bekezdésében előírttól eltérő – garanciát annak érdekében, hogy kiküszöböljék a szavatolótőke gyors átadásának akadályát.

44 Harmadszor, a Törvényszék célszerűnek tartja, hogy elemzését a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdése c) pontjának teleologikus értelmezése révén folytassa. Ezen értelmezés keretében figyelembe kell venni a 2019/877 rendelet és a 806/2014 rendelet által követett általános célkitűzést.

45 E tekintetben a jogalkotó a 2019/877 rendelet (5) preambulumbekezdésében kimondja az általa elérni kívánt alapvető célt, vagyis azt, hogy „[az] [ESZT-]nek biztosítania kell, hogy az intézmények és a szervezetek kellő mértékű veszteségviselő és feltőkésítési képességgel rendelkezzenek, amelynek révén szanálás esetén gyorsan és zökkenőmentesen, az adófizetőkre és a pénzügyi stabilitásra gyakorolt lehető legkisebb hatás mellett biztosítható a veszteségek fedezése és a feltőkésítés[; a] fenti cél megvalósítása érdekében az intézményeknek teljesíteniük kell a 806/2014 […] rendeletben meghatározott, intézményspecifikus [MREL-t]”.

46 Ily módon, amint azt lényegében az ESZT hangsúlyozza, a 806/2014 rendelet és a 2014/59 irányelv közös elsődleges célja, amelyet a jogalkotó az MREL-nek a bankcsoport valamennyi intézménye számára történő előírásával követett, olyan hatékony szanálás biztosítása, amelynek minimális negatív hatása van a reálgazdaságra, a pénzügyi rendszerre és az államháztartásra.

47 Ezenkívül a 2019/877 rendelet (17) és (18) preambulumbekezdése szerint, míg a szanálás alá vonható szervezetként azonosított intézmények vagy szervezetek csak a szanálás alá vonható csoport konszolidált szintjén tartozhatnak az MREL hatálya alá, a szanálás alá vonható szervezetnek nem minősülő intézményeknek vagy szervezeteknek egyedi szinten kell megfelelniük az MREL-nek.

48 A főszabály tehát a belső MREL-nek az érintett bankcsoport egyes leányvállalatai szintjén fennálló kötelezettsége. Tekintettel az adófizetőkre gyakorolt hatás minimalizálásának tétjére és az e kötelezettség alapjául szolgáló pénzügyi stabilitásra, a főszabály alóli kivétel csak akkor képzelhető el, ha teljesülnek a kivételben való részesülés feltételei. Az ESZT azon döntése, hogy lemond a belső MREL-ről, így nem veszélyeztetheti az adófizetőkre gyakorolt hatás minimalizálására és a pénzügyi stabilitásra irányuló célkitűzést, amely alátámasztotta a belső MREL-nek a leányvállalat szintjén történő megkövetelésének előírását. Ugyanis, amint azt az ESZT helyesen hangsúlyozza, a leányvállalat szintjén elsődlegesen megkövetelt belső MREL hiányában, és ha a leányvállalat veszteségei meghaladnák az alaptőkéjét, a leányvállalatot magát is szanálás alá kell vonni, és az ilyen helyzet ellentétes lenne a belső MREL mögött meghúzódó céllal.

49 Következésképpen meg kell állapítani, hogy az ESZT-t a 806/2014 rendelet alkalmazása során a fenti 46. pontban felidézett célkitűzésnek kell vezérelnie, és meg kell vizsgálnia, hogy teljesülnek-e az említett rendelet 12h. cikkének (1) bekezdésében szereplő feltételek.

50 Így, amikor az ESZT a belső MREL alóli mentesítés iránti kérelmet vizsgálja, feladata annak értékelése, hogy léteznek-e más megoldások, amelyek funkcionálisan helyettesíthetik a belső MREL-t. A rendelkezésére álló, a fenti 43. pontban felidézett mérlegelési mozgástér keretében semmi nem akadályozza meg abban, hogy úgy ítélje meg, hogy az adott mentesítés iránti kérelem sajátos körülményeitől függően garancia szükséges ahhoz, hogy teljesüljön a szavatolótőke gyors átadása akadályának hiányára vonatkozó feltétel. A fenti 42. pontban felidézett okokból ezzel szemben nem követelhet meg olyan garanciát, amelynek jellemzői hasonlóak a 806/2014 rendelet 12 g. cikkének (3) bekezdésében előírt garancia jellemzőihez.

51 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a megtámadott határozatból nem tűnik ki, hogy az ESZT olyan garanciát követelt volna az érintett bankcsoporttól, amely a 806/2014 rendelet 12 g. cikkének (3) bekezdésében szereplő garanciának felel meg, vagy ahhoz hasonló jellemzőkkel rendelkezik, és *a fortiori* az sem tűnik ki belőle, hogy a fellebbviteli testület jóváhagyta volna az ESZT ilyen megközelítését.

52 A Francia Köztársaság által előadott érvek egyike sem alkalmas arra, hogy ezt a következtetést kétségbe vonja.

53 Először is, a Francia Köztársaság nem róhatja fel eredményesen a fellebbviteli testületnek és az ESZT-nek, hogy kizárólag a szanálási keret és a 806/2014 rendeletben és a 2014/59/EU irányelvben közös belső MREL általános céljára összpontosítottak, és nem vették figyelembe az említett rendeletnek a pénzügyi szolgáltatások belső piaca széttöredezettsége kockázatának csökkentésére irányuló célkitűzéseit. Azt állítja ugyanis, hogy a belső MREL-re vonatkozó, ugyanazon tagállamban székhellyel rendelkező szervezetek közötti mentességek azáltal járulnak hozzá ezekhez a célkitűzésekhez, hogy csökkentik a csoporton belüli likviditás és tőke mozgása előtt álló akadályokat.

54 Márpedig, amint az lényegében a 2019/877 rendelet (18) preambulumbekezdésében szerepel, és amint arra a Törvényszék a fenti 47. pontban emlékeztetett, az intézkedés azon elsődleges célja, hogy a szanálás alá nem vonható intézményeket vagy szervezeteket egyedi szinten a belső MREL alá vonják, abban áll, hogy a piaci zavarok esetleges kockázatait azáltal kerüljék el, hogy lehetővé teszik az ESZT számára, hogy a szanálás alá vonható csoport szanálását anélkül végezze el, hogy egyes leányvállalatait szanálási eljárás alá vonná.

55 Ennek keretében másodlagosnak tűnik a 806/2014 rendelet 12h. cikke által követett, a likviditás és a tőke csoporton belüli mozgása akadályainak csökkentésére irányuló célkitűzés, amely előírja, hogy az ESZT bizonyos feltételek mellett lemondhat a belső MREL alkalmazásáról. E cél nem valósítható meg a fenti 54. pontban felidézett elsődleges cél rovására.

56 Ebben az értelemben emlékeztetni kell arra, hogy a 2019/877 rendelet (2) preambulumbekezdése előírja, hogy a 806/2014 rendeletnek a 2019/877 rendelettel módosított, érintett rendelkezéseit többek között a 2014/59 irányelv rendelkezéseivel koherens módon kell alkalmazni. Márpedig a 2014/59 irányelv 45f. cikke (3) bekezdésének d) pontja előírja, hogy az anyavállalatnak csak abban az esetben kell nyilatkoznia arról, hogy garanciát vállal leányvállalata kötelezettségeiért, ha a leányvállalat kockázatai jelentős mértékűek. A jogalkotó így óvatos megközelítést részesít előnyben, mivel a garancia követelménye nélkül csak akkor teszi lehetővé a mentesülést, ha szigorú feltételek teljesülnek, és különösen, ha az ilyen mentesülés lényegében semmilyen kockázatot nem jelent.

57 A következetesség érdekében a 806/2014 rendeletnek a 2019/877 rendelet rendelkezéseivel módosított rendelkezéseit is oly módon kell alkalmazni, hogy a mentesítés csak szigorú feltételek teljesülése esetén képzelhető el. Ebből következik, hogy amikor az ESZT azt vizsgálja, hogy teljesül-e a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontjában szereplő feltétel, úgy ítélheti meg, hogy a jelen ügyben a garancia követelménye szükséges ahhoz, hogy e feltétel teljesüljön. Az, hogy az említett rendelet 12h. cikkének (1) bekezdése nem írja elő kifejezetten az anyavállalat által a leányvállalata javára nyújtandó garanciára vonatkozó követelményt, azt jelenti, hogy a jogalkotó mérlegelési mozgásteret hagyott az ESZT számára az ilyen garancia esetleges szükségességét illetően, amely mérlegelési mozgásteret ezzel szemben nem biztosította a szanálási hatóság számára a 2014/59 irányelv szerinti mentesülés vizsgálata keretében.

58 Másodszor, a Francia Köztársaság szintén hiába hivatkozik a Bizottság által a 2019/879 irányelv átültetése vonatkozásában valamely tagállam által feltett kérdésre adott válaszra. A Bizottság hangsúlyozta, hogy a jogalkotó szándékosan nem vette át a 2019/879 irányelvvel módosított 2014/59 irányelv 45f. cikke (3) bekezdésének d)–f) pontját és (4) bekezdésének d)–f) pontját, valamint hogy a nemzeti szanálási hatóságoknak, illetve az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletben (9/56, EU:C:1958:7) megállapított, hatáskör-átruházásra vonatkozó elvek fényében az ESZT-nek ezt figyelembe kell vennie a 806/2014 rendelet rendelkezéseinek végrehajtása során.

59 Márpedig az ESZT által követett megközelítés, amellyel kapcsolatban a fellebbviteli testület semmilyen téves jogalkalmazást nem állapított meg, megfelel az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítélet (9/56, EU:C:1958:7) megállapításainak, mivel ez a megközelítés semmilyen módon nem rögzíti az automatikus garanciakötelezettség fennállását annak érdekében, hogy teljesüljön a szavatolótőke gyors átadása akadályának hiányára vonatkozó követelmény, és mivel inkább olyan mérlegelési mozgásteret ismer el az ESZT számára, amely alapján garanciát követelhet, ha azt az ügy körülményei alapján szükségesnek tartja.

60 Harmadszor, a Francia Köztársaság az ESZT „MREL Policy” nyilvános iránymutatásaira (a továbbiakban: nyilvános iránymutatások) és belső kézikönyvére hivatkozik annak alátámasztása érdekében, hogy az ESZT valójában minden egyes esetben konkrét vizsgálat nélkül következetesen kéri a garancia nyújtását, és hogy valójában a garancia nyújtását a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett, a szavatolótőke gyors átadása akadályának bizonyítására irányuló feltételnek tekinti.

61 Nem lehet helyt adni a Francia Köztársaság azon érvelésének, amely az ESZT belső kézikönyvén és nyilvános iránymutatásain alapul, és amely lényegében annak állítására irányul, hogy az ESZT olyan új feltételt állapított meg, amelyet a jogszabályok nem írnak elő teljes egészében, nevezetesen a garancia nyújtásának feltételét.

62 Mindenekelőtt ugyanis a szavatolótőke gyors átadásának akadálya hiányának bizonyítása érdekében a garanciára való hivatkozást csak 2022 júniusában vették fel a nyilvános iránymutatások II. mellékletébe, tehát nem létezett akkor, amikor az ESZT elfogadta a 2021. november 4-i SRB/EES/2021/44. sz. határozatát.

63 Ezt követően a nyilvános iránymutatások egyértelműen jelzik, hogy nem irányulnak arra, hogy jogilag kötelező hatást váltsanak ki, és semmi esetre sem helyettesítik az alkalmazandó nemzeti és uniós jogszabályokban meghatározott jogi követelményeket. Az említett iránymutatások azt is megemlítik, hogy azokra nem lehet hivatkozni jogi célokból, nem határozzák meg az uniós vagy nemzeti jogszabályok kötelező erejű értelmezését, továbbá nem szolgálnak jogi véleményként, és nem is helyettesítik az ilyen véleményt.

64 Egyébiránt, amint az különösen a fenti 44–51. pontból kitűnik, a fellebbviteli testület által elfogadott álláspont értelmében (a megtámadott határozat 82. pontja) a nyilvános iránymutatások 2022 júniusában módosított változat, amely lehetővé teszi az ESZT számára, hogy a szavatolótőke gyors átadása előtti akadály hiányára vonatkozó feltétel értékelése keretében külön garanciát kérjen, a összeegyeztethető a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdése c) pontjának szövegével.

65 Kétségtelen, hogy az a tény, hogy az ESZT nyilvános iránymutatásai 2022 júniusában módosított változatának II. melléklete megemlíti, hogy a tőke szanálás keretében szabadon átruházható jellegének bizonyítása érdekében a mentesítés iránti kérelmet benyújtó bankoknak „általában” be kell mutatniuk a garancia bizonyítékát, arra utal, hogy az ESZT a garancia megoldását előnyben részesíti, amely a legbiztonságosabb megközelítésnek tűnik annak biztosítására, hogy ne legyen akadálya a szavatolótőke gyors átadásának. E II. melléklet azonban nem értelmezhető úgy, hogy az ESZT „minden esetben főszabály szerint és automatikusan” megköveteli a garancia nyújtását. Az ESZT ugyanezen II. mellékletben annak pontosításával, hogy amennyiben valamely egyedi eset sajátosságai indokolják, az ESZT eltérő megközelítést alkalmazhat a 806/2014 rendelet 12h. cikkének való megfelelésre vonatkozó értékelése során, megerősíti, hogy továbbra is eseti alapon értékeli, hogy milyen módon teljesülhet a szavatolótőke gyors átadása akadályának hiányára vonatkozó feltétel.

66 Ezenkívül, ami az ESZT belső kézikönyvét illeti, a Francia Köztársaság azt állítja, hogy az ESZT először is megemlítette, hogy a garancia nyújtása a mentesülés teljes körű feltétele, majd ezt a megközelítést úgy módosította, hogy a garancia említett nyújtását olyan elemként mutatta be, amely annak igazolására szolgál, hogy nem áll fenn a szavatolótőke 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett gyors átadásának akadálya. Ez azonban inkább arra utal, hogy az ESZT valóban figyelembe vette e rendelkezés hatályát, amelyből az következik, hogy

a garancia nyújtását nem lehet hivatalból és automatikusan megkövetelni, hanem az ilyen garancia szükségességét meg lehet fontolni a szavatolótőke gyors átadása akadályának hiányára vonatkozó követelmény értékelése keretében. Amint az különösen a fenti 44–51. pontból kitűnik, semmi nem akadályozza meg az ESZT-t abban, hogy az ügy körülményeitől függően garanciát követeljen meg a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontjában szereplő követelmény teljesítéséhez.

67 Végül és mindenesetre az SRB/EES/2021/44 határozat és a megtámadott határozat kivonataiból, különösen annak 68–71. pontjából kitűnik, hogy az ESZT a jelen ügyben eldöntötte a szavatolótőke gyors átadása akadályának hiányára vonatkozó kérdést, jelezve, hogy az érintett bankcsoport helyzetének, és különösen a szóban forgó csoport által az e feltételnek való megfelelés érdekében benyújtott 2014. és 2015. évi garanciáknak az *in concreto* elemzését végzi el, és hogy a fellebbviteli testület megvizsgálta az ESZT e megközelítését, és arra a következtetésre jutott, hogy az említett vizsgálat nem minősül téves jogalkalmazásnak, mivel azt *in concreto* végezték el.

68 Ily módon a fellebbviteli testület és az ESZT érvelése nem a nyilvános iránymutatásokon vagy az ESZT belső kézikönyvén alapul, tehát nem a garancianyújtási feltétel mechanikus alkalmazásából ered. A fellebbviteli testület pontosan ezt hangsúlyozta a megtámadott határozat 79. pontjában, vagyis azt, hogy az SRB/EES/2021/44 határozat az érintett bankcsoportra vonatkozó egyedi határozat, és nem hivatkozott sem a nyilvános iránymutatásokra, sem pedig az ESZT belső kézikönyvére.

69 Ebben az értelemben a belső kézikönyvre és a nyilvános iránymutatásra vonatkozó, többek között a megtámadott határozat 71–73. pontjában szereplő megfontolások a fellebbező fél által a fellebbviteli testület előtt előadott érvekre adott választ képeznek, és annak igazolására irányulnak, hogy a garancia e két dokumentumba való belefoglalása nem változtatta az ESZT mérlegelési mozgásterének gyakorlását automatikus, *de facto* követelménnyé.

70 A fentiekre tekintettel az első jogalap első részét el kell utasítani.

A második, arra alapított részről, hogy az ESZT túllépte a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti mérlegelési jogkörének korlátait

71 A Francia Köztársaság azt állítja, hogy a fellebbviteli testületnek meg kellett volna állapítania, hogy az ESZT túllépte mérlegelési jogkörének korlátait. Először is arra hivatkozik, hogy a 806/2014 rendelet 12h. cikke objektív kritériumok alapján pontosan körülhatárolja az ESZT hatásköreit, így e hatáskörök gyakorlását e kritériumokra tekintettel szigorú felülvizsgálatnak kell alávetni. Márpedig egyrészt a fellebbviteli testület úgy ítélte meg, hogy a különleges garancia megkövetelése, részletes értékelés alapján, csupán egyszerű lehetőség volt az ESZT számára, másrészt pedig jóváhagyta az ESZT azon megközelítését, hogy főszabály szerint különleges garancia nyújtását követeli meg, és csak „kivételként” ismeri el az e követelménytől való eltérés lehetőségét. A Francia Köztársaság így azt rója fel a fellebbviteli testületnek, hogy valójában nem gyakorolt tényleges felülvizsgálatot az ESZT mérlegelési jogkörének gyakorlása vonatkozásában. Másodszor, a Francia Köztársaság azt állítja, hogy a fellebbviteli testület nem vizsgálta, hogy az ESZT megfelelően gyakorolta-e hatáskörét, amikor értékelte a garancia tartalmát. Harmadszor és ebben az értelemben, a fellebbviteli testület a megtámadott határozatban nem fejtette ki, hogy mi az ESZT „körülhatárolt és korlátozott” mérlegelési jogkörének terjedelme, amikor megvizsgálta, hogy teljesülnek-e a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének a)–c) pontjában foglalt feltételek.

72 Először is meg kell vizsgálni, hogy – amint azt a Francia Köztársaság állítja – a fellebbviteli testület jóváhagyta-e azt a megközelítést, amellyel az ESZT „főszabály szerint” külön garancia nyújtását követelte meg, és csak „kivételként” ismerte-e el az e követelménytől való eltérés lehetőségét, és így anélkül írta elő a garancia nyújtását, hogy gyakorolta volna a fenti 43. pontban felidézett mérlegelési mozgásterét, és ennélfogva anélkül, hogy előzetesen elvégezte volna a releváns körülmények pontos és konkrét elemzését.

73 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a 806/2014 rendelet 85. cikkének (3) és (4) bekezdése értelmében bármely természetes vagy jogi személy fellebbezést nyújthat be a fellebbviteli testülethez az ESZT olyan határozata ellen, mint amilyen az SRB/EES/2021/44 határozat, hogy a fellebbezésnek tartalmaznia kell az annak alapjául szolgáló indokokat, és hogy az említett fellebbezésről a fellebbviteli testületnek határoznia kell. Ebből következik, hogy a fellebbviteli testület megvizsgálja az elé terjesztett jogalapokat.

74 A jelen ügyben a Francia Köztársaság nem vitatja, hogy – amint az a jogalapoknak a megtámadott határozat 35. pontjában szereplő összefoglalásából kitűnik – a fellebbviteli testület előtti fellebbező arra hivatkozott, hogy az ESZT a belső kézikönyve és a nyilvános iránymutatásai révén *de facto* olyan további feltételt írt elő a mentesség nyújtásához, amelyet a 806/2014 rendelet nem írt elő, és ily módon tévesen alkalmazta a jogot, amikor túllépte mérlegelési jogkörének korlátait, figyelmen kívül hagyva az alkalmazott rendelkezések célkitűzéseit, és megfosztva azokat minden gyakorlati joghatásától. A fellebbező lényegében azt állította, hogy az ESZT által követett *in abstracto* megközelítés gyakorlatilag lehetetlenné tette a mentesítés elérését.

75 Arra is emlékeztetni kell, hogy az érintett bank két garanciára hivatkozott annak alátámasztása érdekében, hogy a szavatolótőke 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett gyors átadásának nincs érdemi, gyakorlati vagy jogi, illetve ténybeli akadálya. A leányvállalat kötelezettségeit biztosító anyavállalat szóban forgó garanciáját 2014-ben és 2015-ben nyújtották a prudenciális követelmények egyedi alkalmazásától és a likviditási követelmények egyedi alapon történő alkalmazásától való eltérés iránti kérelmek keretében, az 575/2013 rendelet 7. és 8. cikkének megfelelően.

76 Pontosítani kell, hogy a fellebbező fél által a fellebbviteli testület előtt az első jogalapjának alátámasztása érdekében előadott érvek nem vonatkoztak az ESZT által a 2014. és 2015. évi garanciákra vonatkozóan elvégzett érdemi értékelésekre, amelyekre az érintett bankcsoport annak alátámasztása érdekében hivatkozott, hogy a szavatolótőke gyors átadása akadályának hiányára vonatkozó feltétel teljesült. A szóban forgó érvek ugyanis arra vonatkoztak, hogy az ESZT állítólag tévesen alkalmazta a jogot, amennyiben túllépte hatáskörét, amikor mechanikusan és automatikusan alkalmazott egy, a 806/2014 rendelet 12h. cikkének (1) bekezdésében nem szereplő feltételt.

77 Így a fellebbviteli testületnek kellett megvizsgálnia, hogy az ESZT elvégezte-e az érintett bankcsoport helyzetének, valamint a mentesítés iránti kérelmének alátámasztása érdekében előterjesztett garanciák konkrét vizsgálatát, és ily módon tiszteletben tartotta-e mérlegelési mozgásterének korlátait. Ennek keretében meg kellett vizsgálnia, hogy az ESZT által végzett értékelés nem a 2014. és 2015. évi garanciák *in abstracto* vizsgálatából, hanem egy hiteles *in concreto* vizsgálatból állt-e.

78 Következésképpen a Francia Köztársaság tévesen állítja, hogy a fellebbező által a fellebbviteli testület előtt felhozott, arra alapított jogalapoknak és érveknek, hogy az ESZT tévesen alkalmazta a jogot, mivel tévesen alkalmazta a 806/2014 rendelet 12h. cikkének (1) bekezdését, és túllépte

hatáskörének korlátait, szükségképpen arra kellett volna indítania a fellebbviteli testületet, hogy megvizsgálja, hogy az ESZT megalapozottan követelt-e az adott ügy valamennyi releváns körülményére tekintettel külön garanciát.

79 A fellebbviteli testület előtt a fellebbező által hivatkozott, a fenti 76. pontban felidézett jogalapokra tekintettel meg kell határozni, hogy a fellebbviteli testület helyesen állapíthatta-e meg, hogy valós és konkrét volt-e az ESZT elemzése – amelynek eredményeként az ESZT arra a következtetésre jutott, hogy fennáll annak a kockázata, hogy a 2014. és 2015. évi garanciák nem működnek az életképesség hiányának felmerülése esetén, és hogy ez utóbbiak nem felelnek meg a szavatolótőke gyors átadása akadályának hiányára vonatkozó feltételnek.

80 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 806/2014 rendelet 12h. cikkének (1) bekezdése nem ír elő pontos szabályokat arra vonatkozóan, hogy milyen módon kell teljesülnie a szavatolótőke gyors átadása akadályának hiányára alapított feltételnek, hanem lényegében azt írja elő az ESZT számára, hogy meggyőződjön arról, hogy a meglévő mechanizmusok, így a garanciák válsághelyzetben funkcionálisan egyenértékűek a belső MREL-lel, és következésképpen nem áll fenn annak kockázata, hogy a leányvállalat életképtelenségének elérése esetén az anyavállalat vezetői dönthetnek úgy, hogy kilépnek a leányvállalatból, és azt elhagyják, nem pedig „átadják a pénzeszközöket”, illetve elnyelik a veszteségeket vagy feltőkésítenek.

81 A jelen ügyben ez azzal járt, hogy a fellebbviteli testületnek ellenőriznie kellett, hogy az ESZT ténylegesen és konkrétan megvizsgálta-e a 2014. és 2015. évi garanciákat és azok hatékonyságát egy olyan válsághelyzetben, amely lehetővé tette az ESZT számára annak meghatározását, hogy e létező mechanizmusok funkcionálisan egyenértékűek-e a belső MREL-lel egy felszámolás esetén, és hogy ennélfogva azok lehetővé tették-e az érintett bankcsoport számára, hogy teljesítse azt a feltételt, hogy a szavatolótőke gyors átadása előtt nem áll fenn akadály.

82 E tekintetben először is a megtámadott határozatból, különösen annak 4., 7., 12., 15., 49., 68., 75., 76., 88., 108., 110. és 116. pontjából kitűnik, hogy a fellebbviteli testület megvizsgálta, hogy az ESZT elvégezte-e a mentesítés iránti kérelem konkrét elemzését.

83 A fellebbviteli testület emlékeztetett arra, hogy az ESZT hangsúlyozta, hogy a 2014. és 2015. évi garanciákat más összefüggésben hozták létre, nevezetesen az 575/2013 rendelet 7. és 8. cikke alapján, annak érdekében, hogy az érintett bankcsoport egyedi alapon mentesülhessen a prudenciális tőkekövetelmények alkalmazása és a prudenciális likviditási követelmények egyedi alapon történő alkalmazása alól. Megállapította, hogy az ESZT kiemelte egy olyan lehetséges forgatókönyv fennállását, amelyben a leányvállalat helyzetének romlása annak fizetésképtelenségéhez vezet, amennyiben a garanciavállaló pénzügyi támogatását még nem nyújtották. Rámutatott, hogy az ESZT úgy ítélte meg, hogy ilyen esetben a garanciák célkitűzései már nem érvényesültek.

84 A fellebbviteli testület jelezte, hogy az ESZT e tekintetben a belső szanálási csoport értékelésére támaszkodott. Amint az a megtámadott határozat 75. pontjából kitűnik, e csoport komoly fenntartásait fejezte ki azzal kapcsolatban, hogy a garancia érvényesítésének joga – amennyiben fennállt – fennmaradna a leányvállalat nemteljesítése vagy fizetésképtelensége esetén, és hangsúlyozta, hogy a leányvállalat hitelezői maguk is hivatkozhatnak a garanciavállalóval szemben érvényesíthető jogra, így végső soron az anyavállalat, vagyis a garanciavállaló mentesül a leányvállalat fizetésképtelenségének biztosítására vonatkozó jogi kötelezettsége alól abban az időpontban, amikor arra a legnagyobb szükség lenne.

85 A megtámadott határozat 75. pontja megemlíti a belső szanálási csoport azon nyilatkozatait is, amelyek szerint a szavatolótőke anyavállalat általi gyors átadását biztosítani kellett azon leányvállalat számára, amely tekintetében a 806/2014 rendelet 21. cikke (3) bekezdésének megfelelően megállapították az életképesség hiányát, és amelyek szerint annak megállapítására, hogy a leányvállalat fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, olyan helyzetben merülhet fel, amelyben az említett leányvállalat még eleget tehet a kötelezettségeinek, következésképpen pedig a 2014. és 2015. évi garanciákat még nem érvényesítették, és azok nem használhatók fel a szükséges támogatás nyújtására.

86 Így a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a létező mechanizmusok ESZT általi vizsgálata egyáltalán nem fiktív volt, hanem az érintett bankcsoport helyzetének valós és konkrét elemzéséből eredt. A Francia Köztársaság így tévesen állítja, hogy az ESZT automatikusan és *in abstracto* módon írt elő garanciát.

87 Ebből következik, hogy a fellebbviteli testület helyesen állapíthatta meg lényegében azt, hogy az ESZT elvégezte az érintett bankcsoport helyzetének konkrét vizsgálatát annak meghatározása érdekében, hogy az megfelel-e a 806/2014 rendelet 12h. cikkének (1) bekezdésében szereplő feltételeknek.

88 Másodszor, az a következtetés, amely szerint a fellebbviteli testület helyesen állapította meg, hogy az ESZT ténylegesen és konkrétan elemezte az érintett bankcsoport helyzetét, az általa többek között a megtámadott határozat 73., 74. és 83. pontjában elfogadott álláspontból is következik. Egyértelműen jelezte, hogy az ESZT mérlegelési mozgástérrel rendelkezik annak meghatározását illetően, hogy fennállnak-e akadályok a szavatolótőke gyors átadásával szemben, és hogy ebben az összefüggésben az ESZT megállapíthatta az akadály hiányát, és mentességet adhatott volna még akkor is, ha az anyavállalat nem nyújtott garanciát leányvállalata javára. E tekintetben a fellebbviteli testület pontosította, hogy a szavatolótőke gyors átadása akadályának hiányára vonatkozó feltétel teljesülhet az alkalmazandó nemzeti jogban előírt különleges jogszabályi rendelkezések és a csoporthoz tartozó társaságok közötti szerződéses megállapodások fennállása alapján.

89 Harmadszor, az ESZT mérlegelési mozgásterének gyakorlását és a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontjában szereplő feltétel konkrét vizsgálatát megerősíti a fellebbviteli testület által tett azon megállapítás is, amely szerint a megtámadott határozatban szereplő, a szavatolótőke gyors átadása akadályának hiányára vonatkozó érvelés nem a nyilvános iránymutatásokon vagy az ESZT belső kézikönyvén alapult, amint az a fenti 61–68. pontból kitűnik.

90 Ezen okból nem lehet helyt adni a Francia Köztársaság arra irányuló kérelmének, hogy a Törvényszék hozzon pervezető intézkedést, amelyben arra kötelezi az ESZT-t, hogy nyújtsa be belső kézikönyvének a 2020-ban és 2021-ben alkalmazandó változatát azzal az indokkal, hogy a szóban forgó kézikönyv azt jelezné, hogy a szanálás alá vonható szervezet és a leányvállalata közötti garancia nyújtása olyan kötelező feltétel, amelyet a belső szanálási csoportoknak tiszteletben kell tartaniuk a 806/2014 rendelet 12h. cikkének alkalmazása érdekében.

91 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatban az ESZT belső kézikönyvére történő hivatkozásokra lényegében a fellebbviteli testület által a fellebbező által előtte előadott, e dokumentumon alapuló érvekre adott válasz keretében került sor. Az a bizonyítás, amit a Francia Köztársaság az ESZT belső kézikönyvének 2020-ban és 2021-ben alkalmazandó változataira támaszkodva kíván elvégezni, hatástalan, mivel nem teszi lehetővé a fellebbviteli testület által

helyesen levont azon következtetés megkérdőjelezését, amely szerint az ESZT ténylegesen elvégezte azon feltétel konkrét elemzését, hogy nem áll-e fenn akadály a saját tőkének az érintett bankcsoport leányvállalata számára való gyors átadása előtt.

92 A Francia Köztársaság által előadott érvek egyike sem kérdőjelezheti meg ezt a következtetést.

93 Az első érv keretében a Francia Köztársaság azt rója fel a fellebbviteli testületnek, hogy jóváhagyta az ESZT azon megközelítését, amely abból áll, hogy vélelmezte, hogy a garanciák válság esetén nem voltak aktiválhatók, és e kérdés értékelése érdekében nem végezte el a nemzeti jog alapos elemzését.

94 Ez az érvelés nem lehet eredményes. Amint ugyanis többek között a fenti 86. pontból kitűnik, a fellebbviteli testület – éppen ellenkezőleg – megbizonyosodott arról, hogy az ESZT elvégezte az elé terjesztett bizonyítékok konkrét elemzését, anélkül hogy e tekintetben a legcsekélyebb módon „vélelmet” alkalmazott volna. Végeredményben a megtámadott határozatból nem tűnik ki, hogy az érintett bankcsoport vagy a fellebbviteli testület előtti fellebbező megjelölte volna azon alkalmazandó nemzeti jogi rendelkezéseket vagy az említett csoporton belüli megállapodásokat, amelyek lehetővé tették volna a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontjában előírt feltétel teljesítését. A mentesítés iránti kérelem alátámasztására annak bizonyítása érdekében benyújtott egyedüli bizonyítékok, hogy nem áll fenn akadály a szavatolótőke gyors átadása előtt, a 2014. és 2015. évi garanciákra vonatkoznak. Márpedig az ESZT konkrétan elemezte ezeket a garanciákat.

95 E tekintetben mindenesetre mint megalapozatlanokat el kell utasítani a Francia Köztársaság azon nyilvánvaló értékelési hibára vonatkozó érveit, amelyet az ESZT azáltal követett volna el, hogy figyelmen kívül hagyta a létező „belső megállapodások” által kiváltott kedvező hatásokat egy szanálási forgatókönyv esetén, és úgy ítélve meg, hogy a 2014. és 2015. évi garanciák válsághelyzetben nem aktiválhatók.

96 Egyrészt ugyanis a Francia Köztársaság nem jelöli meg, hogy mely „belső megállapodásokra” hivatkozik érvelésének alátámasztása érdekében, és még kevésbé írja le, hogy ez utóbbiak mennyiben fejthettek volna ki kedvező hatásokat szanálási forgatókönyv esetén.

97 Másrészt a Francia Köztársaság a 2014. és 2015. évi garanciák állítólagos aktiválhatóságára vonatkozó érvelésének alátámasztása érdekében nem említ egyetlen nemzeti törvényi rendelkezést vagy jogelvet sem. Legfeljebb a Cour de cassation (semmítőszék, Franciaország) 1985. február 4-i ítéletére hivatkozik, amennyiben az megállapította, hogy a „csoportérdek” fogalma bizonyos feltételek mellett lehetővé teheti a társaság érdekei szigorú védelmének kizárását, amikor az ugyanahhoz a csoporthoz tartozó másik társaságnak nyújt pénzügyi támogatást. A „csoportérdek” e fogalmával kapcsolatban a Francia Köztársaság egy hiperhivatkozás útján a válaszában „Vers une reconnaissance de l’intérêt de groupe dans l’Union européenne?” (A csoportérdek elismerése az Európai Unióban?; *Rapport du Club des Juristes [Commission Europe])* című, 2015. júniusi jelentésre is hivatkozik, amely röviden felsorolja azokat a feltételeket, amelyeket a francia jogban teljesíteni kell, „annak elkerülése érdekében, hogy az ugyanazon csoporthoz tartozó társaságok közötti pénzügyi támogatások nyújtása esetén a vezető tisztségviselők magatartását szociális javakkal való visszaélésnek minősítsék” (az említett jelentés 16. és 17. oldala).

98 Meg kell állapítani, hogy mind a Francia Köztársaság magyarázatai, mind az általa hivatkozott jelentés tartalma legalábbis homályos és pontatlan. Semmilyen módon nem teszik lehetővé azon következtetések meghatározását, amelyeket az ESZT-nek a jelen ügyben a 2014. és 2015. évi garanciákat illetően ebből le kellett volna vonnia. Ezenkívül, amint az magából a Francia Köztársaság beadványaiból kitűnik, feltételeknek kell teljesülniük ahhoz, hogy a „csoportérdek" fogalma lehetővé tegye valamely társaság érdeke szigorú védelmének kizárását. Márpedig a Francia Köztársaság nem fejtette ki, hogy a jelen ügyben mennyiben teljesültek az említett feltételek.

99 A második érv keretében a Francia Köztársaság arra hivatkozik, hogy az ESZT hibákat követett el a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének értelmezése során, mivel a jogalkotó csak „érdemi" és „jogi" akadályokra hivatkozott, nem pedig „bármely" „esetleges" „jövőbeli" „akadályra", és hogy az ilyen akadályok tényleges fennállását a jelen ügyben nem bizonyították.

100 Ezt az érvet el kell utasítani. A fellebbviteli testület ugyanis nem követett el hibát a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének értelmezése során, amikor lényegében azt állapította meg, hogy a 2014. és 2015. évi garanciák gyors átadásának akadálya és az abból eredő kockázat valóban megfelel a fent említett rendelkezés értelmében vett „érdemi, gyakorlati vagy jogi akadály" „kockázata" fogalmának. Amint az a fenti 82–85. pontból kitűnik, a fellebbviteli testület által annak meghatározása érdekében végzett vizsgálat, hogy az ESZT elvégezte-e a mentesítés iránti kérelem konkrét elemzését, ténylegesen azt mutatja, hogy a 2014. és 2015. évi garanciákat más összefüggésben alapították, és hogy bizonyos forgatókönyvek esetében azok azzal a jelentős kockázattal jártak, hogy nem, vagy már nem lehet aktiválni őket.

101 Másodszor, a Francia Köztársaság azt állítja, hogy a fellebbviteli testület tévesen állapította meg, hogy az ESZT a garancia arányos „tartalmának" meghatározása érdekében konkrétan megvizsgálta az érintett bankcsoport helyzetét. Azt állítja, hogy az ESZT a szóban forgó tartalmat automatikusan és a helyzet konkrét vizsgálata nélkül határozta meg legalább a belső MREL hipotetikus összegének megfelelő szinten, amelyet mentesítés hiányában alkalmaztak volna, és hogy ennélfogva e tartalom nem arányos.

102 Ezen érvelést el kell utasítani. A fellebbviteli testület ugyanis a megtámadott határozat 75. pontjában mindenekelőtt emlékeztetett arra, hogy az ESZT-nek észszerűen meg kell győződnie arról, hogy a meglévő garancia funkcionálisan egyenértékű a válsághelyzetben elsőbbséget élvező belső MREL-lel. Ezt követően hangsúlyozta, hogy a jelen ügyben az ESZT a fenti 43. pontban felidézett mérlegelési mozgástere keretében úgy ítélte meg, hogy az érintett bankcsoport által mentesítés iránti kérelmének alátámasztása érdekében kizárólagosan benyújtott 2014. és 2015. évi garanciák azzal a kockázattal járnak, hogy válsághelyzetben nem aktiválhatók, és így nem is léteznek. Végül rámutatott, az ESZT úgy ítélte meg, hogy válsághelyzetben a szóban forgó kockázat megszüntetéséhez a belső MREL-lel funkcionálisan egyenértékű garanciára van tehát szükség, amelynek összege megegyezik az említett belső MREL hipotetikus összegével.

103 Ezáltal a fellebbviteli testület helyesen állapította meg, hogy az ESZT a garancia tartalmának meghatározása érdekében elvégezte az érintett bankcsoport helyzetének konkrét vizsgálatát.

104 Egyébiránt és mindenesetre a fenti 96–98. pontban említett okokból el kell utasítani a francia jog alkalmazására alapított, a Francia Köztársaság által annak bizonyítása érdekében előadott érveket, hogy a fellebbviteli testület hibát követett el az ESZT által a garancia tartalmának meghatározása érdekében követett megközelítés vizsgálata során, valamint hogy az ESZT e megközelítése elvont és aránytalan volt.

105 Harmadszor, a Francia Köztársaság azt állítja, hogy a fellebbviteli testület jelezte, hogy az ESZT „körülhatárolt és korlátozott” mérlegelési jogkörrel rendelkezik a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének a)–c) pontjában említett, a mentesítést lehetővé tevő feltételek vizsgálata során, de nem fejtette ki e mérlegelési jogkör terjedelmét, és ennélfogva nem vizsgálta meg az e hatáskör tekintetében a jelen ügyben levonandó következtetéseket sem.

106 Ez az érvelés nem megalapozott.

107 A fenti 18–20. pontból ugyanis kitűnik, hogy a 806/2014 rendelet 12h. cikkének (1) bekezdése részben mérlegelést nem engedő hatáskört ír elő az ESZT számára, részben pedig diszkrecionális jogkört ruház rá.

108 Amint azt a fellebbviteli testület a megtámadott határozat 58–61. pontjában hangsúlyozta, a fenti 20. pontban említett második szakaszban felmerülő diszkrecionális jogkör a jelen ügyben nem releváns, mivel a vitatott kérdés nem az, hogy az ESZT megfelelően gyakorolta-e az említett jogkört, miután valamennyi feltétel teljesül. E tekintetben, amint arra a Törvényszék a fenti 43. pontban emlékeztetett, bár az ESZT köteles elutasítani a mentesség iránti kérelmet, ha a 806/2014 rendelet 12h. cikkének (1) bekezdésében előírt kumulatív feltételek egyike nem teljesül, bizonyos mérlegelési mozgástérrel rendelkezik azon körülmények meghatározását illetően, amelyek között e feltételek közül a harmadik, a szavatolótőke gyors átadása akadályának hiányára vonatkozó feltétel teljesül.

109 Ily módon, és figyelembe véve az arra alapított jogalapokat, hogy az ESZT automatikus garanciakövetelményt állapított volna meg a mentesítés biztosítása tekintetében, és ily módon túllépte az első szakaszban fennálló mérlegelési mozgásterét, a fellebbviteli testületnek meg kellett volna vizsgálnia, hogy az ESZT valóban konkrét értékelést végzett-e, amikor elemezte az érintett bankcsoport helyzetét, valamint az utóbbi által hivatkozott 2014. és 2015. évi garanciákat, és arra a következtetésre jutott, hogy azok nem hatékonyak, valamint hogy az anyavállalat által a leányvállalata javára nyújtott garancia szükséges.

110 Márpedig a fenti 22–103. pontban szereplő érvelésből következik, hogy a fellebbviteli testület elvégezte a fenti 109. pontban említett vizsgálatot. A fent említett pontokból az is kitűnik, hogy az említett vizsgálat végén a fellebbviteli testület helyesen állapította meg, hogy az ESZT ténylegesen *in concreto* értékelést végzett, tehát nem hozott létre és nem alkalmazott a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontjában elő nem írt új feltételt, és ennélfogva nem lépte túl az e rendelkezés szerinti mérlegelési mozgásterének határait sem.

111 E körülményekre tekintettel a fellebbviteli testületnek nem kellett részletesebben kifejtenie az ESZT mérlegelési mozgásterének terjedelmét, és nem kellett megvizsgálnia az abból levonandó következtetéseket sem.

112 A fentiekre figyelemmel az első jogalap második részét el kell utasítani.

113 Következésképpen az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második, a jogbiztonság elvének megsértésén alapuló jogalapról

114 A Francia Köztársaság azt állítja, hogy megsértették a jogbiztonság elvét, mivel az ESZT által a mentesítés iránti kérelem vizsgálata során alkalmazott kritériumok nem voltak sem egyértelműek, sem pontosak, és nem voltak előre láthatóak az érintett bankcsoport számára. E

tekintetben pontosítja, hogy az ESZT-hez intézett MREL alóli mentesítés iránti kérelem időpontjában az ESZT MREL-lel kapcsolatos gyakorlatát meghatározni hivatott nyilvános iránymutatások nem említették a garancia nyújtásának szükségességét, és arra hivatkozik, hogy a garancia követelményét az ESZT belső dokumentuma tartalmazta.

115 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.

116 A jogbiztonság elve az uniós jog alapvető elve, amely többek között azt követeli meg, hogy a szabályozás egyértelmű és világos legyen, lehetővé téve azt, hogy a jogalanyok félreérthetőség nélkül megismerjék jogaikat és kötelezettségeiket, és ezeknek megfelelően járjanak el (2017. március 9-i Lengyelország kontra Bizottság ítélet, C-105/16 P, nem tették közzé, EU:C:2017:191, 54. pont).

117 A jogbiztonság elve különösen megköveteli, hogy a jogszabályok egyértelműek, pontosak és hatásaikat illetően előre láthatók legyenek, különösen olyankor, amikor a magánszemélyekre és vállalkozásokra nézve kedvezőtlen következményeik lehetnek (2022. szeptember 28-i Malacalza Investimenti kontra EKB ítélet, T-552/19 OP, nem tették közzé, EU:T:2022:587, 52. pont).

118 E követelmény előírja, hogy valamennyi, joghatás kiváltására irányuló jogi aktus a kötelező erejét az aktus jogi formáját előíró azon uniós jogi rendelkezésből származtatja, amelyet jogalapként kifejezetten meg kell jelölni (lásd: 2015. június 19-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-358/11, EU:T:2015:394, 123. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az előreláthatóság elve a jogbiztonság elvének szerves részét képezi (lásd ebben az értelemben: 2014. július 16-i National Iranian Oil Company kontra Tanács ítélet, T-578/12, nem tették közzé, EU:T:2014:678, 111. és 112. pont).

119 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontja az a rendelkezés, amelynek alkalmazása a jelen jogvita középpontjában áll. E rendelkezés előírja, hogy ahhoz, hogy a belső MREL alóli mentességet meg lehessen adni, teljesülnie kell annak a követelménynek, hogy „[ne legyen] vagy előreláthatólag [ne merüljön fel] érdemi, gyakorlati vagy jogi akadálya annak, hogy a szanálás alá vonható szervezet haladéktalanul szavatolótőkét adjon át vagy kötelezettségeket fizessen vissza a leányvállalatnak”. Meg kell állapítani, hogy e rendelkezés egyértelmű, pontos és hatásai tekintetében előre látható, vagyis azt írja elő, hogy a szavatolótőke gyors átadásának akadályai a mentesítés megadásának útjában állnak.

120 Egyrészt nem követelhető meg, hogy a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontja felsorolja azokat a különböző konkrét eseteket, amelyekben az e rendelkezésben előírt feltétel teljesül, vagy sem, mivel a jogalkotó nem tudja előre meghatározni az összes ilyen esetet (lásd ebben az értelemben: 2017. július 20-i Marco Tronchetti Provera és társai ítélet, C-206/16, EU:C:2017:572, 42. pont). Nem lehet ugyanis felsorolni a szavatolótőke gyors átadásának akadályaira vonatkozó példákat, ahogy azt a jogalkotótól azt sem lehet megkövetelni, hogy pozitív módon felsorolja azokat az intézkedéseket, amelyek az említett, akadályok hiányára vonatkozó feltétel tiszteletben tartását biztosítanák.

121 Másrészt a jogbiztonság elvével nem ellentétes, hogy az érintett hatóságok a szabályozásban meghatározott kritériumok alkalmazása során mérlegelési mozgástérrel rendelkezzenek. A jelen ügyben az a tény, hogy az ESZT mozgástérrel rendelkezik annak értékelésére, hogy fennáll-e a szavatolótőke gyors átadásának akadálya, vagy annak értékelése tekintetében, hogy e feltételnek milyen módon kell teljesülnie, nem jelenti azt, hogy megsértették a jogbiztonság elvét.

122 Ebben az összefüggésben meg kell állapítani, hogy beadványaiban a Francia Köztársaság arra hivatkozott, hogy nem állította, hogy a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontja minden esetben tiltja, hogy az ESZT különleges garanciát követeljen meg, és ily módon lényegében elismerte, hogy e rendelkezés lehetővé teszi az ESZT számára, hogy külön garanciát követeljen meg. Így az ESZT által az érintett banki leányvállalat anyavállalatához intézett garancia iránti kérelem nem előreláthatatlan, és ennélfogva nem minősül a jogbiztonság elve megsértésének sem.

123 Másodszor, meg kell vizsgálni a Francia Köztársaság azon érvelését, amely szerint a gazdasági szereplők ellentmondásos jelzéseket kaptak a nyilvános iránymutatásokat és az ESZT belső kézikönyvét illetően, és így jogos kételyek merülhettek fel a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdése c) pontjának helyes értelmezését illetően. A Francia Köztársaság ugyanis azt állítja, hogy a mentesség iránti kérelem időpontjában az ESZT MREL-lel kapcsolatos gyakorlatát illetően a bankok tájékoztatására szánt nyilvános iránymutatások sehol nem említették a garancia nyújtásának szükségességét, ellenben belső kézikönyvében az ESZT külön garancia nyújtásától tette függővé a szavatolótőke minimumkövetelménye alóli mentesítés biztosítását. Hangsúlyozza, hogy ezt a külön garanciakövetelményt a nyilvános iránymutatás csak 2022 júniusában említette kifejezetten. Álláspontja szerint így jelentős eltérések álltak fenn az alkalmazandó jogszabályok (amelyek nem állapítottak meg semmilyen konkrét garanciára vonatkozó követelményt), a nyilvános iránymutatás (amely 2022 júniusa előtt semmilyen konkrét garanciát nem írt elő) és az ESZT belső kézikönyve (amely ilyen kötelező követelményt tartalmazott) között, ami a jogbiztonság elvének megsértését jelentheti.

124 Ezt az érvelést el kell utasítani.

125 Ugyanis, először is, bár igaz, hogy a megtámadott határozat alapjául szolgáló mentesítés iránti kérelem időpontjában a saját tőke átadása akadályának hiányára vonatkozó feltétel teljesüléséhez szükséges külön garancia követelménye nem szerepelt a nyilvános iránymutatásokban, e körülmény ugyanakkor nem járt azzal, hogy az ESZT soha nem kérhetett ilyen garanciát. A bankok észszerűen nem értelmezhették az e tekintetben történő kifejezett említés hiányát úgy, mint a különleges garancia követelményéről való végleges, az ESZT általi lemondást.

126 E tekintetben másodszor a 2020. évi nyilvános iránymutatás egyértelműen megállapította, hogy a mentességet kérő fél „bizonyítja, hogy nincs akadálya a szavatolótőke vagy a leírható, illetve átalakítható kötelezettségek gyors átadásának”. A 2020. évi nyilvános iránymutatás tehát egyértelműen emlékeztetett a mentesítést kérelmezőkre vonatkozó eredménykötelezettségre – nevezetesen a csoporton belüli veszteségátadási mechanizmusra, amely biztosítja, hogy a szavatolótőke átadásának potenciális akadályait megkerüljék –, de nem korlátozták az ennek eléréséhez szükséges mechanizmusok lehetőségeit. Ezáltal tehát az ESZT hallgatólagosan elismerte annak lehetőségét, hogy a szóban forgó mechanizmus az anyavállalat által a leányvállalata javára nyújtott garancia formáját öltse.

127 E tekintetben a Francia Köztársaság hiába hivatkozik a 2014. február 12-i Beco kontra Bizottság ítéletre (T-81/12, EU:T:2014:71), amelyben a Törvényszék megállapította a jogbiztonság elvének megsértését. A szóban forgó ítélet a Bizottságnak a gazdasági szereplők tájékoztatására irányuló értelmező véleményére vonatkozott, amely azonban ellentétes eredményre vezetett, mivel „ellentmondásos jeleket” adott. Márpedig a fenti 126. pontban kifejtett okokból meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben sem ellentmondó jelekről, sem előre nem látható intézkedésekről nem volt szó.

128 Harmadszor, ellentétben azzal, amit a Francia Köztársaság állít, az érintett bankcsoport, az ESZT és a belső szanálási csoport között a közigazgatási eljárás során folytatott levélváltást figyelembe lehet venni a jogbiztonság elve tiszteletben tartásának értékelése során, amely elv nem kizárólag absztrakt módon határozható meg. Márpedig a fellebbviteli testület többek között a megtámadott határozat 73. és 87. pontjában emlékeztetett arra, hogy az ESZT és a belső szanálási csoport a 2014. és 2015. évi garanciák révén egyértelműen kifejezte fenntartásait a leányvállalat likviditási és tőkekötelezettségeivel kapcsolatban. Az érintett bankcsoportot tehát a jelen ügy körülményei között tájékoztatták az ESZT álláspontjáról.

129 Negyedszer, az első jogalap vizsgálatából kitűnik, hogy a fellebbviteli testület semmilyen módon nem hagyta jóvá az ESZT által állítólagosan követett megközelítést, amely abban állna, hogy az érintett bankcsoporttal szemben főszabály szerint és automatikusan külön garancia nyújtására vonatkozó kötelezettséget alkalmaz. Az említett testület ugyanis helyesen állapította meg, hogy az ESZT konkrétan megvizsgálta a jelen ügyet, és különösen a 2014. és 2015. évi garanciákat.

130 E tekintetben az ESZT helyénvalóan megjegyzi, hogy a 2020. évi szanálási tervezési ciklus során eseti értékelést végzett, és nem kért garanciát minden banktól. Jelzi ugyanis, hogy hat mentesítést adott, ebből hármat garancia nélkül. E ténybeli elem megerősíti a fellebbviteli testület azon következtetését, amely szerint az ESZT nem követeli meg automatikusan és *in abstracto* külön garancia nyújtását.

131 Végül az ESZT belső kézikönyvének 2020-ban és 2021-ben alkalmazandó változatai nem voltak hozzáférhetők az érintett bankcsoport számára. E körülmények között e dokumentum nem adhatott „ellentmondásos jeleket”, és nem vezethette félre az érintett bankcsoportot. Ezenfelül a megtámadott határozat egyetlen pontjából sem tűnik ki, hogy a fellebbviteli testület olyan megközelítést hagyott jóvá, amellyel az ESZT tisztán mechanikusan alkalmazta a belső kézikönyvében szereplő utasításokat.

132 A fenti körülmények összességére tekintettel a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az indokolási kötelezettség megsértésén alapuló, harmadik jogalapról

133 A Francia Köztársaság azt állítja, hogy a fellebbviteli testület tévesen állapította meg, hogy az ESZT eleget tett az indokolási kötelezettségnek. Álláspontja szerint az ESZT fellebbviteli testület által jóváhagyott határozatában szereplő indokolás hiányos, mivel nem tette lehetővé annak megértését, hogy a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontjában előírt feltétel miért nem teljesült, sem pedig azt, hogy melyek azon garancia jellemzői, amely megfelelhet az ESZT elvárásainak. Az ESZT tehát nem igazolta, hogy mennyiben állt fenn akadály a szavatolótőkének a szanálás alá vonható szervezet által a leányvállalat részére történő gyors átadása vagy a kötelezettségeknek a szanálás alá vonható szervezet által a leányvállalat részére történő gyors visszafizetése előtt. Hozzáteszi, hogy a fellebbviteli testület annak kijelentésére szorítkozott, hogy az érintett bankcsoport által szolgáltatott információk (különösen a 2014. és 2015. évi garanciák) válsághelyzetben nem lehetnek elegendőek a tőke gyors átadásának biztosításához, és hogy az ilyen indokolás nem igazolhatja a pénzeszközök gyors átutalásának „érdemi” „jogi vagy ténybeli, gyakorlati vagy jogi” akadályát.

134 Az ESZT azt állítja, hogy e jogalapot el kell utasítani.

135 A különösen az EUMSZ 296. cikkben előírt indokolásnak a szóban forgó aktus jellegéhez kell igazodnia, és abból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie az aktust kibocsátó intézmény érvelésének oly módon, hogy lehetővé tegye az érdekeltek számára, hogy megismerjék a meghozott intézkedés indokait, a hatáskörrel rendelkező bíróság számára pedig, hogy felülvizsgálati jogkörét gyakorolja (lásd: 2019. május 8-i Landeskreditbank Baden-Württemberg kontra EKB ítélet, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 85. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

136 Az indokolási követelményt az eset összes körülményeire, így különösen a jogi aktus tartalmára, a felhívott indokok jellegére és a címzettek vagy a jogi aktus által az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében érintett egyéb személyek magyarázathoz fűződő érdekére tekintettel kell vizsgálni. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt a kérdést, hogy valamely aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére való tekintettel is (lásd: 2020. július 8-i Crédit agricole kontra EKB ítélet, T-576/18, EU:T:2020:304, 130. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

137 A jelen ügyben a fellebbező által a fellebbviteli testület előtt hivatkozott, a fenti 76–78. pontban felidézett jogalapokra tekintettel a Törvényszék úgy véli, hogy a fellebbviteli testület a megtámadott határozatban megjelölte az alapvető fontossággal bíró ténybeli és jogi elemeket, mivel az abban szereplő indokok lehetővé tették egyrészt a Francia Köztársaság számára, hogy annak vitatása érdekében megismerje az említett határozat indokait, másrészt pedig az uniós bíróság számára, hogy felülvizsgálja e határozat jogszerűségét.

138 A Francia Köztársaság ugyanis vitathatta a fellebbviteli testület megtámadott határozatban szereplő érvelésének megalapozottságát. Hivatkozhatott ugyanis arra, hogy a fellebbviteli testület tévesen értelmezte a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontját, és figyelmen kívül hagyta az ESZT „hatáskörtúllépését”. Ráadásul, amint az a keresetlevélben felhozott jogalapok és érvek fenti elemzéséből kitűnik, a Törvényszék határozhatott ezen érvelésről, és felülvizsgálhatta a megtámadott határozat jogszerűségét.

139 Közelebbről a többek között a fenti 82–88. pontban felidézett indokok, amelyek alapján a fellebbviteli testület megállapította, hogy az ESZT elvégezte az érintett csoport helyzetének konkrét vizsgálatát, a jogilag megkövetelt módon lehetővé tették a Francia Köztársaság számára, hogy megismerje a szóban forgó testület által követett megközelítés indokait.

140 Egyébiránt és mindenesetre az ESZT határozatában szereplő indokok lehetővé tették a Francia Köztársaság számára, hogy megértse azokat az okokat, amelyek miatt az ESZT szükségesnek ítélte, hogy az anyavállalat garanciát nyújtson a leányvállalata javára ahhoz, hogy teljesüljön a 806/2014 rendelet 12h. cikke (1) bekezdésének c) pontjában előírt feltétel, valamint azon indokok, amelyek miatt az ESZT úgy ítélte meg, hogy a 2014. és 2015. évi garanciák e tekintetben elégtelenek. Hozzá kell tenni, hogy a háttér jól ismert volt az érintett bankcsoport számára. Amint ugyanis a megtámadott határozatból és az ESZT határozatából kitűnik, az érintett bankcsoport és az ESZT között több és intenzív levélváltásra került sor az igazgatási eljárás során, részletes magyarázatokat nyújtottak e garanciák elégtelenségére vonatkozóan, és az érintett bankcsoport belső szanálási csoportja közölte ez utóbbival a garancia azon kulcsfontosságú jellemzőinek listáját, amelyeket a mentesítés iránti kérelem további értékelése szempontjából relevánsnak ítélt.

141 Következésképpen a Francia Köztársaság tévesen állítja, hogy a megtámadott határozat indokolása elégtelen.

142 Ebből következik, hogy a harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

143 A fentiek összességére tekintettel a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

144 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Francia Köztársaság pervesztes lett, az ESZT kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a Francia Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.

Schalin Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Kihirdetve Luxembourgban, a 2024. július 10-i nyilvános ülésen.

Aláírások